

7.3.2021

Ne děle Oculi

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi!
Amen.

„Stále upírám své oči k Hospodinu... Obrát ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou...
ochraňuj můj život, vysvobod' mne.“ Ž 25,15.16.20

Píseň 602 *Svou víru s nadějí*

Modlitba: Pane, k tobě se upínáme. Vidiš, co se děje? Vidiš, jak je to s námi?
V bolestech a zmatcích tápeme. Jsme vyčerpáni. Vyprázdnění. Je beznaděj hříchem?
Chceš nám vyčítat, že se naše víra chvěje jak osikový list? Nic neskrýváme, vše
přiznáváme. Ale co ty s tím? Slyšíš ty četné hlasy lidského zoufalství? Dělá to s tebou
něco? Jsi lhostejný nebo bezmocný? Ani jedna z těch možností nás netěší. Nebo je to
snad jinak? Pane, ukaž nám hned zrána své milosrdenství, svou tvář, svůj zájem, svou
sílu, své zastání. Bez tebe jsou tyhle dny k neunesení. Smiluj se. Amen.

Čtení: Ž 13

Píseň 631 *Nám pomoz, Pane milý*

Text: L 18,1-8

Kázání: „Nedej Bože, abych někdy potkal takového soudce!“, musel bych si říci,
kdybych byl v kůži té nebohé ženy. „Nedej Bože, abych měl někdy co do činění
s takovou babou!“, asi bych si říkal na místě toho soudce. Taky máte dojem, že máme
před sebou dvě vyloženě nesympatické postavy? Ovšem, pokud na ně hledíme očima
toho druhého! Jakýma očima se na koho díváme? Čí oči jsme si půjčili?

Je jistě dobré, když si soudce nedělá nic z lidí. Nedá na veřejné mínění, je nezávislý.
Snad dokonce neúplatný. Problém ovšem je, že se Boha nebojí. Tady nejde o
náboženství, ale o úctu k něčemu, co je nad námi. Třeba k pravdě, bez které není
spravedlnosti. Ten soudce je sice nezávislý na lidském mínění, ale selhává přece
v tom, k čemu tady je: ve starosti o spravedlnost. Vyhýbá se práci, která se od něho
očekává, odkládá rozhodnutí, na kterém druzí závisí. Možná až existenčně. Jak bych
tedy mohl brát vážně ten jeho pohled, že vdova je protivná ženská, která ho chce
umořit? Co jiného jí zbývá než opakovaně žádat, dovolávat se spravedlnosti? Copak je
v její moci mu skutečně ublížit? Soudce se doslova obává: „Aby sem nepřišla a jednu
mi nevrátila.“ Absurdní. Šílené na tom je, jestli té ženě, která se nemůže domoci
práva, ještě ten soudce dává najevo, co si o ní myslí.

A tuhle příhodu vypráví Ježíš jako „podobnost“, aby ukázal, jak je třeba stále se
modlit a neochabovat.“! Takže, co z toho plyne? Že Bůh je jako soudce (v bibli častá
představa) a člověk jako prosebník? Modlíme se, usilovně voláme a Bůh odkládá své

zastání? Vlastně mu na tom ani moc nesejde? A ještě k tomu nás vnímá jako otravné, obtěžující? Rušíme ho svými nicotnými záležitostmi v jeho nebeském klidu?

Jenže Ježíš to říká jinak. Jestliže i takovýto soudce se té vdovy zastane, tím spíše Bůh se zastane těch, které má rád. Ono je to podobenství o nepodobném. Vtip je v tom, že podobenství o soudci a vdově se moc nepodobá tomu, co je mezi Bohem a člověkem. Není to vlastně naše představa o Bohu a o našich modlitbách, která se podobá soudci a vdově? Nemáme my takové pocity ze svých modliteb a z Božího mlčení? Že jsme asi jen otravný hmyz a Bůh je netečný?! Nebyli bychom první ani poslední. Takových hlasů je už v biblických žalmech plno.

Ale Ježíš si to nemyslí? Ježíš to tak nevidí? Jak nás chce přesvědčit o tom, že Bůh zjedná právo svým vyvoleným? Že se jich brzy zastane?

Modlitby nás provázejí celý život. Vždycky je oč prosit. Nikdy není všechno v pořádku. Nikdy nejsme těmi, kdo všechno zvládají, se vším si dokáží poradit. A tento čas je časem modliteb ještě naléhavějších a úpěnlivějších. Záleží také na tom, zač a proč se modlíme? Jaký vedeme spor? O jaké právo má jít? Právo na co? Jaké by mělo být to Boží zastání?

V době, kdy vzniká Lukášovo evangelium, zažívají křesťané všemožnou diskriminaci, bezprávi a persekuce. Domáhají se práva světského i Boží pomoci. Mohou na tom modlitby něco změnit? Jde o to - ačkoli se vnějšně nic nemění - vytrvat v modlitbách, protože se to jednou zlomí? Anebo jde o to, neochabovat a zachovat víru, že Bůh je s námi, ačkoli se třeba vnějšně nic nemění?

Ta žena žádá toho soudce, aby jednal. Aby byl tím, kým být má. A soudce je tu od toho, aby dbal na právo a spravedlnost. A má k tomu autoritu a řádné postupy. Někomu udělí pokutu, dalšího zavře, jiného ospravedlní. Ale co Bůh? Od čeho je Bůh? S čím se obrácíme na Boha? Co od něho chceme? Co očekáváme? A co on má dělat?

Je třeba stále se modlit a neochabovat. Jde jen o tu urputnost, vytrvalost? Mohl bych tady být podobným dobrým příkladem vytrvalosti jako ta žena, kdybych vám vyprávěl o tom, jak jsem se ve čtvrtek snažil povolit zarezlý šroub u kola?! Výrazivo, které jsem přítom použil, bych před dětmi nezopakoval, ale ta vytrvalost!

Už více než rok zápasí naše země se zákeřnou nemocí. Po celou tu dobu se usilovně modlíme a možná nejsme daleko od toho, říci si podobně jako mnozí bývalí spolupracovníci současné vlády: je to marné, je to marné, je to marné.

Od čeho je Bůh? Co od něho žádáme? Je neporovnatelný s tím soudcem – protože na rozdíl od soudce, který svou práci nedělá, výkonu práva se vyhýbá, Bůh se zastane? Hned, brzy, bez odkladu? Anebo je Bůh také jiný v tom, že jeho právo a spravedlnost a jeho cesty, kterými se člověka zastává, jsou jiné? Jak ve světě působí? Jaká je Boží odpověď? Pohledme na velikonočního Krista! Říká, můj Otec by mohl poslat legie

andělů, aby tady zjednali pořádek. Ale Bůh je nepošle. Vstoupí do děje podivně tím, že Krista vzkřísí. Je to strašně těžké přijmout. Zlo a smrt nemizí. Jsou přemoženy zevnitř, jenom v naději, jenom vírou, že milosrdenství, soucit, odpuštění, láska v pravdě a pravda v lásce jsou silnější a cennější, ačkoli prohrávají.

Myslím, že nejde jen o tu vytrvalost. Ale také o víru, že Bůh je a bude Bohem, jakým má být. Zastane se tak, jak je mu to vlastní. Pozoruhodně píše o modlitbě Petr Třešňák, otec nemocné dívky: „Co se dostavilo, nebyla odpověď, kterou jsem žádal. Byla to odpověď, kterou jsem potřeboval. Můj úžas pramenil z poznání, že tyhle věci nejsou totožné... tajuplnou dynamiku modlitby dnes vnímám mnohem víc jako nástroj smíření s tím, co je, než požadavek na to, co by být mělo... Podstatné pro mě je, že jsem v ní objevil vnitřní domov. Prostor, kde mohu zažívat, kdo skutečně jsem. Domov, který mám neustále k dispozici bez ohledu na to, v jakých rozvalinách se právě nachází ten vnější. Nějak záhadně to funguje a nesnažím se víc porozumět. Působení modlitby nelze pochopit (natož potvrdit, nebo vyvrátit), jen se mu lze učit víc a víc důvěřovat.“ (Zvuky probouzení, str. 263 a 266).

Pane Bože, buď uprostřed nás svým Duchem, přijď mezi nás tvé království. amen.

Píseň 619 *Ty s námi zůstáváš*

Ohlášky, sbírka

Přímluvná modlitba: Pane, prosíme za nemocné a nemocí ohrožené, za staré i mladé, za všechny, na které doléhá nejistota, co bude, za vězně, bezdomovce, samoživitelky, za ty, na jejichž problémy teď nějak není čas a pozornost. Pane, vlévej do srdcí soucit, posilni kolena klesající, upevni paže vztažené ku pomoci druhým, povzbuď ducha odvahy, rozfoukej jiskřičky naděje - prosíme za druhé i za sebe. Otče náš...

Poslání: 1 Te 5,16-25

Požehnání

Píseň 639 (sl. 1, 3, 5) *Hned zrána vzdej díky*